

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6506/2542

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาย สมชาติ สีตวารินจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเข้าไปบ้านของผู้เสียหายที่ 1 เพราะต้องการจะไปหา ส. ซึ่งเป็นภริยาและบุตรของจำเลยซึ่งเพิ่งคลอดจาก ส. แม่ ม. จะห้ามไม่ให้เข้าบ้านโดยอ้างว่าส. ไม่อยู่จำเลยก็ไม่ยอมฟังเพราะจำเลยไม่เชื่อว่า ส. จะไม่อยู่ในบ้านดังกล่าวการที่จำเลยเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายที่ 1 จึงมีเหตุอันสมควรเพื่อต้องการไปหาภริยาและบุตรของจำเลย จำเลยไม่มีเจตนาบุกรุก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเข้าไปในบ้านอันเป็นอสังหาริมทรัพย์และเคหสถานของนางมยุรี ชัยยศมานนท์ ผู้เสียหายที่ 1 โดยไม่มีเหตุอันสมควร และใช้ท่อนเหล็กยาวประมาณ 1 ฟุต จำนวน 1 อัน เหวี่ยงฟาดทำร้ายบุคคลและทรัพย์สินภายในบ้านจนท่อนเหล็กถูกนายพลชัย ชัยยศมานนท์ ผู้เสียหายที่ 2 บริเวณศีรษะและลำคอได้รับอันตรายแก่กาย อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหายโดยปกติสุข ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 362, 364, 365 จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365(1) ประกอบด้วยมาตรา 362 และ 364, 391 กรณีเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 365(1) ประกอบด้วย มาตรา 362 และ 364 ซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี และปรับ 6,000 บาท ข้อหาสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้างมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือนและปรับ 4,000 บาท จำเลยเคยอยู่กักขังสามปีกับบุตรของผู้เสียหายที่ 1 มาก่อนเหตุที่จำเลยบุกรุกเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายที่ 1 ก็เพื่อต้องการจะพบภริยาและบุตร ตามพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยไม่ร้ายแรงนักประกอบกับจำเลยมีอาชีพเป็นหลักแหล่ง และไม่ปรากฏว่าเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงสมควรให้ออกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดีสักครั้งหนึ่งโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี และคุ้มครองประพฤติดของจำเลยโดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติรวม 3 ครั้ง ตามที่พนักงานคุมประพฤติกำหนดภายในกำหนดเวลา 1 ปี หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ฐานทำร้ายร่างกายไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ให้ปรับ 500 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นให้ยกโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ จำเลยได้เข้าไปในบ้านผู้เสียหายที่ 1 และจำเลยได้ชกต่อยทำร้ายร่างกายกันกับผู้เสียหายที่ 2 เป็นเหตุให้จำเลยและผู้เสียหายที่ 2 ต่างได้รับบาดเจ็บความผิดฐานทำร้ายร่างกายโจทก์ และจำเลยไม่ได้ฎีกาคดีจึงเป็นอันยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีมีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยได้กระทำความผิดฐานบุกรุกหรือไม่โจทก์มีนางมยุรี ชัยยศมานนท์ ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความเป็นพยานว่า ในวันเกิดเหตุ

เวลาประมาณ 17 นาฬิกา ขณะที่พยานกับผู้เสียหายที่ 2 และนายมาฆะ สาตะนิมิ ทนายความกำลัง คุยอยู่ในห้องทำงานภายในบ้าน ขณะนั้นนางสมลักษณ์ บุตรสาวของพยานและนางอังคณาหลาน ของพยานอยู่บริเวณหน้าบ้าน ระหว่างที่พยานนั่งคุยนั้นได้ยินเสียงนางสมลักษณ์และนางอังคณา ห้ามไม่ให้คนเข้ามาในบ้าน ขณะนั้นพยานไม่ทราบว่ามีใคร พยานให้ผู้เสียหายที่ 2 ออกไปดู สักครู่ก็ ได้ยินเสียงโต้เถียงกันต่อมาประมาณ 10 นาที นายมาฆะได้ตามออกไปดูและพยานได้ตามออกไปดู ด้วยเห็นผู้เสียหายที่ 2 นายมาฆะ นางสมลักษณ์ นางอังคณา ยืนคุยกันอยู่ภายในบ้าน พยานได้ สอบถามผู้เสียหายที่ 2 จึงทราบว่าจำเลยบุกรุกเข้ามาในบ้านและได้กลับไปแล้วผู้เสียหายที่ 1 เบิกความตอบคำถามค้านว่า เมื่อแต่งงานกันแล้วนางสมใจได้แยกไปพักอาศัยอยู่กับจำเลยที่บ้าน อีกหลังหนึ่งแต่ยังไปมาหาสู่ที่บ้านพยาน และจำเลยเคยมานอนค้างที่บ้านพยาน นางสมใจคลอด บุตรที่โรงพยาบาลแล้ว จำเลยก็รับไปอยู่สถานพักฟื้นประมาณ 1 เดือนหลังจากนั้นก็พากันไปอยู่ที่ บ้านของจำเลยใกล้กับบ้านของพยานขณะเกิดเหตุคดีนี้บุตรของนางสมใจอายุเพียง 1 เดือนเศษ เมื่อออกจากสถานพักฟื้นแล้วนางสมใจพักอยู่กับจำเลยประมาณ 2 เดือน หลังจากนั้นจึงเลิกอยู่ กินกันโดยนางสมใจ มาพักอยู่กับพยาน ทุกวันนี้นางสมใจก็ยังพักอยู่กับพยาน ระหว่างพักอยู่กับ พยาน พยานไม่ทราบว่านางสมใจจะไปมาหาสู่กับจำเลยบ้างหรือไม่ หลังจากนั้นนางสมใจกลับมาอยู่ กับพยานแล้ว พยานไม่ได้พูดห้ามจำเลยโดยตรงว่าอย่าเข้ามาในบ้านเพียงแต่พูดฝากไว้กับลูก ๆ ให้ ช่วยบอกจำเลยและขณะเกิดเหตุคดีนี้นางสมใจยังพักอยู่กับจำเลยไม่ได้แยกมาอยู่กับพยาน พยาน โจทก์ปากนี้เบิกความตอบคำถามตั้งว่า ขณะเกิดเหตุนี้นางสมใจยังไม่ได้เลิกอยู่กินกับจำเลย นางสมลักษณ์ จีรอนุพงศ์ พยานโจทก์เบิกความว่าในวันเกิดเหตุจำเลยได้เข้ามาในบ้าน พยานได้ ห้ามไม่ให้จำเลยเข้าบ้าน จำเลยบอกว่าจะมาหานางสมใจ พยานได้บอกนางสมใจไม่อยู่ แต่จำเลย ไม่เชื่อ และพยายามจะดันเข้ามาในบ้าน เมื่อพยานผลักไม่ให้จำเลยเข้าบ้านจำเลยได้เงื้อมือที่ถือ เหล็กเส้นขึ้นขณะนั้นผู้เสียหายที่ 2 ได้เข้ามาห้าม โดยเข้ามาขวางระหว่างพยานกับจำเลยและได้ เกิดต่อสู้กันขึ้น ต่อมาผู้เสียหายที่ 1 และนายมาฆะ ออกมาจากห้องด้านใน เมื่อจำเลยเห็นก็ได้วิ่งหนี ไป จากคำเบิกความของพยานโจทก์แสดงว่าการที่จำเลยเข้าไปบ้านของผู้เสียหายที่ 1 นั้น เพราะ จำเลยต้องการจะไปหานางสมใจซึ่งเป็นภรรยาและบุตรของจำเลยซึ่งเพิ่งคลอดกับนางสมใจ แม้ นางสมลักษณ์จะห้ามไม่ให้เข้าบ้านโดยอ้างว่านางสมใจไม่อยู่ จำเลยก็ไม่ยอมฟังเพราะจำเลยไม่เชื่อ ว่านางสมใจจะไม่อยู่ในบ้านดังกล่าว การที่จำเลยเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายที่ 1 จึงมีเหตุอัน สมควรเพื่อต้องการไปหาภรรยาและบุตรของจำเลย จำเลยไม่มีเจตนาบุกรุก ที่ศาลอุทธรณ์ พิพากษามานั้นชอบด้วยเหตุผลแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ · อภิชาติ สุขัคคานนท์ · จังหวัด วิเชียรสรรค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6506/2542>